

L'INSTANT INFINIT

El noi espera a què el semàfor canviï de color. Està neguitós, mira endavant sense veure res, té ganes de creuar. S'acaba de discutir amb els seus tres companys de barrila i ara mateix tot, al seu voltant, li provoca un desfici insuportable. Com si sabés que mai més i ja comencés a tenir síndrome d'abstinència. Que no li vinguin amb històries a ell! Que si amb trenta anys ja no els hi escau, que si un dia els enxamparan, que si ells s'enretiren... Au, vinga! Prou vegades que ho han fet i bé que s'ho han passat plegats! Hòstia, si s'ho han passat bé! Res com la potestat de poder disposar d'algú al teu antull, com et doni la gana. És una sensació personal inimaginable, ni que sigui compartida. Qui no ho hagi experimentat, que no parli, que no moralitzi, que no condemni.

I si fins ara no veia res, ara l'ha vist. És a l'altre costat de carrer, també s'espera per creuar. El desfici insuportable deixa pas a una tibantor creixent a l'entreuix. La noia és baixeta, porta una minifaldilla i una samarreta ajustada i indiscreta, sota la qual s'evidencien uns pits grans i ben fets. Ja no mira, ja no veu res més. Quina bona presa! Petitona, però amb els pits grossos, com li agraden a ell. La desproporció entre la presa i el predador sempre li provoca una excitació fora mida. Com una nina, com un titella, com un peix petit a mercè d'un de gros. A una cosa així li pot fer el que vulgui, li pot fer fer el que vulgui, fins i tot, si ell vol, la podria... Perquè ell mana, ell és el peix gros, ell té el poder.

Tot aquest seguit de pensaments desfilen pel seu cervell en el temps que el semàfor passa de vermell a verd. I és que el temps juga com vol amb la nostra percepció: una espera pot resultar eterna, un moment dolç se sent efímer, una vida sencera se'ns aparenta curta; un instant, en fi, de pensament, es converteix en infinit.

Ha arribat el moment de creuar. La veu venir a càmera lenta, se li menja el cos amb els ulls. Els ulls d'ella miren a l'altra banda de carrer i fan un gest estrany, una mena de parpelleig poc natural, que ell no adverteix perquè la seva mirada s'atura més avall. Li passarà a frec, però ell no en té prou i a mesura que

s'atansen, alenteix la marxa. El contacte dels dos braços, en creuar-se, li fa témer que els pantalons no s'acabin rebentant a causa del seu penis embogit.

Ja són tots dos a l'altra vorera, cadascú a la seva, i tots dos s'han girat alhora. Ell somriu, li somriu. Això no és res, nena, comparat amb el que et podria fer, saps? El semàfor ja està vermell, però els cotxes encara no han arrencat. La noia torna a creuar el carrer corrents, l'estira pel braç, se li planta al davant.

—Tu què, eh?

—Jo què? —ell amplia el seu somriure.

—De què vas, imbècil?

—Què t'agafa, tia?

Així, emprenyada, encara li ve més de gust. La nina, el titella, el peix petit s'ha enfadat, ves per on! Li encanta, li encantaria forçar-la així, amb els cinc sentits, i no mig drogada com acostumen a estar les que cauen sota les seves urpes i les dels seus amics fallits, frustrats, cagats.

La gent s'ha anat aturant, amb mirades encuriosides que semblen esperar un desenllaç imminent. La noia s'està creixent per moments. Només figuradament perquè ell li puja dos caps i ella ha de mirar cap dalt per adreçar-s'hi. I en el temps d'arraconar-lo en una cantonada recorda com li va costar d'entendre el concepte de justícia en estudiar Filosofia a batxillerat. Tot el que veia li semblava una gran injustícia i el món que l'envoltava, l'imperi de l'abús, el greuge i la parcialitat. I poca cosa havia canviat des de llavors. Per això ella havia convertit la seva dificultat en repte; per això va decidir estudiar lleis, sense que ningú ho entengués; per això havia analitzat a fons com aconseguir que es fes justícia escorcollant en aquelles escletxes on la justícia no podia o no volia entrar. Per això ara és aquí.

—Saps que et puc denunciar?

—A mi? I això? —el noi aixeca els braços enlaire movent les mans obertes, mira tothom iriu obertament.

—He sentit la teva ferum de depredador quan m'has passat pel costat. L'he sentit i m'he marejat!

—La meua ferum de... Estàs boja o què?

La tibantor a l'entreuix ha desaparegut i ara té un altre desig, el desig que ha tingut sovint amb aquelles putes: agafar-la pel coll, aixecar-la enlaire i escanyar-la. Seria la culminació del seu poder, però mai no s'ha atrevit a fer-ho

realitat. Ara no és el moment, però que es prepari aquesta si la pot enganxar una nit. No li quedaran ganes ni forces de tornar-se a encarar a un altre home.

Concentrat en el seu pensament amenaçador no s'ha adonat que un grup de noies ha creuat el carrer i els envolta. I encara té un somriure a la cara, però se li queda congelat quan a la pregunta de la noia "És aquest, oi, Ingrid?", una altra veu respon:

—Sí, és aquest.

—És aquest, Elsa?

—Sí.

—Sandra?

—Sí, és ell.

—Ona?

—Sí, i tant.

—Què hi dius, Mari?

—Que sí.

El noi sent algunes de les veus, fermes; d'altres, mig trencades. Però totes assenteixen. Mira les noies, prova de recordar... i no reconeix ningú. Potser si se les hagués mirat quan, per torn, les va violar una vegada i una altra... Per un moment pensa en donar-los una empenta i fugir, però el seu pensament s'atura aquí. Les cames segades, els ulls mirant sense reconèixer. L'instant, ara sense pensaments, també infinit.

—Doncs ja el tenim!

L'Ingrid, l'Elsa, la Sandra, l'Ona i la Mari s'han ajuntat en un costat i se'l miren. Els tafaners s'observen els uns als altres amb cara de no entendre res.

—Aquest home és un violador! Truqueu als Mossos!

Ara sí, ara ho han entès.

Trobo a faltar capítols als llibres d'història, trobo a faltar la presència d'elles. Quan era petita i anava a l'escola la presència de les dones als llibres de text era pràcticament inexistent, i dic pràcticament perquè entre grans homes destacava santa Teresa de Jesús, i no hi tinc res en contra, però si l'havíem d'agafar com a exemple, havíem de barrejar la religió, el celibat, la submissió i altres valors que no tenen res a veure amb la llibertat, la creativitat o la ciència. Un altre exemple era Eva, la primera dona, que va ser la temptació i la culpable de tots els mals del món. L'altra dona referent va ser la reina Isabel, que destacava pel seu lligam al Catolicisme i, per tant, transmetia els valors que l'església ha volgut donar a les dones. Nosaltres, les nenes dels anys 60 i 70, no teníem altres referents per desenvolupar les nostres habilitats i on emmirallar-nos.

Sabem que al llarg de la història i, malgrat voler esborrar la seva presència, hi ha hagut dones que han destacat en tots els camps: art, literatura, matemàtiques, geografia, medicina, música... tot això a nivell individual, però el col·lectiu de dones on era en els episodis de la història que ens han ensenyat a l'escola? Què feien les dones a la prehistòria? Doncs segurament també caçaven i lluitaven i, a més, s'havien de protegir perquè tenien un valor importantíssim: la capacitat de procrear i alimentar criatures. A l'edat mitjana, al nostre entorn, la majoria de la població era analfabeta. En el món cristià, els monjos als monestirs eren dels pocs tenien la capacitat de llegir i escriure. En la cultura jueva, que convivia amb la cristiana, tenia com a precepte ensenyar a llegir i escriure als fills, les filles tenien la possibilitat d'aprendre'n sense que fos una obligació. En aquesta època les dones ja havien incorporat la feina de cuidar com a part del seu gènere; algunes van anar més enllà i van començar a buscar remeis naturals per guarir malalties. Aquest procés de coneixement es va relacionar, quan va interessar, amb màgia i bruixeria, però, en realitat podríem parlar de medicina, de fisioteràpia i d'obstetrícia.

El descobriment del nou món sembla completament aliè a les dones, mai s'han anomenat dones que anessin a les Amèriques i sabem que, per bé o per mal, també hi van participar. Un dels moments més greus, des del meu punt de

vista, de la negació a l'existència de les dones, és la Revolució Francesa. El relat d'aquest fet històric, que per a molts és una de les fites socials més grans que s'han aconseguit al llarg de la història, cau en el parany que un canvi a la societat sota els nous lemes *égalité, liberté, fraternité* arribaria a tothom, homes i dones. En realitat era una revolució social on només els homes gaudirien dels nous drets. Les dones hi van participar activament, colze a colze amb els homes i quan la revolució triomfa i elles entenen que els drets de ciutadania són també per a elles, en son excloses. Les dones van haver de seguir la lluita per aconseguir els principis de la revolució, entre elles Olympe de Gouges, gran activista que davant la situació va escriure els *Drets de la dona i de la ciutadana*, aquesta lluita li va costar la vida. És condemnada a pena de mort a la guillotina. D'aquests detalls de la història que van afectar la meitat de la societat francesa no se'n parla, la fita era la revolució per als homes i mai s'ha encarat d'aquesta manera.

Un dels episodis més tristos per a la societat en general i per a les dones en particular són les guerres. Els homes marxen de casa com a soldats, com a lluitadors en un camp de batalla on, lamentablement, molts moren. Les valoracions de les pèrdues es fan, normalment, amb el nombre de víctimes i baixes masculines al front. I les dones? Són alienes a la guerra o també han de lluitar? Això, en els llibres d'història no ho he llegit mai, potser no era prou important o és tan terrible que millor no explicar-ho? És cert que una al·lusió al paper de les dones a les guerres mundials es fa i és que mentre els homes estan al front, elles fan la seva feina a les fàbriques.

Pensem en la nostra guerra civil o en les dues guerres mundials. Quan un soldat marxa a la guerra, deix la casa, els pares i els fills en mans de la seva dona. Ella, sense ofici perquè l'han privat del món laboral moltes vegades, ha d'alimentar avis i fills, ha de mantenir la casa i els béns i protegir-los de la violència bèl·lica. Segons la durada, els recursos s'acaben i arriben les mancances d'allò més bàsic: el menjar. La fam i la malaltia venen de la mà i elles han d'encarar l'afecció i la mort dels que té al seu càrrec. Un cop més elles, demacrades, envellides, desesperades, poden arribar a ser el botí de guerra dels vencedors, si aconsegueixen sobreviure. Violacions i, més tard, suïcidis de dones de les quals les tropes han abusat compten també com

víctimes de la guerra. La seva resistència les hauria de fer comptar com a lluitadores. Les estadístiques no en parlen. No són soldats. No defensaven el territori. Com si defensar casa seva no fos un territori.

La meva besàvia hi era quan els diaris parlaven de les epidèmies i ella anava a rentar la roba al safareig, a l'hivern amb fred gelat i a l'estiu amb calor, perquè la manca d'higiene s'emportava a grans i petits. Hi era quan es llevava ben aviat, la primera, per anar a la font a buscar aigua perquè tots els membres de la família es poguessin rentar i beure; els llops encara ululaven. Hi era quan era l'última a anar a dormir perquè havia de rentar els plats i sargir la roba.

La meva àvia hi va ser a la guerra, va ser el pal de paller de la casa pairal, va cuidar vells i petits, va passar gana, es va desesperar i va perdre les dents i la salut de tantes i tantes mancances. Em direu que no va lluitar?

La meva mare hi va ser quan les dones necessitaven un permís del marit per treballar, per obrir un compte corrent al banc, per tenir passaport, quan els pares signaven les notes, quan anar al cafè era per homes, conduir era per homes, manar i dirigir era cosa d'homes i la majoria d'estudis no eren per a dones.

Jo hi era quan les nenes no anaven a escoles mixtes, quan no teníem models a seguir, quan no podíem fer esport perquè estava pensat per a nois, quan les àvies posaven la roba en lleixiu el diumenge a la tarda mentre els homes anaven al cafè, quan a les dones que volien drets se les assenyalava amb el dit i se les menyspreava, quan els anuncis de la televisió volien que fóssim submises, quan moltes professions no eren per a nosaltres i quan les dones que desitjaven tenir una professió sabien que les feines de casa eren també feina seva.

Vull que la meva filla pugui parlar obertament de la seva mare, de la seva àvia, de la besàvia i de la seva rebesàvia, que digui com vivíem, què fèiem i què no ens deixaven fer però, el més important, que pugui dir que hi érem.